

DEDIČSTVO
Ballad spicovcov
2

*Na druhom
brehu*

román

LAURA
FRANTZ

*Na druhom
brehu*

DEDIČSTVO
Ballantyneovcov
25

*Na druhom
brehu*

román

LAURA FRANTZ

i527.net

Copyright © 2018 by Laura Frantz

Originally published in English under the title

Loves' Awakening

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia. Slovenský ekumenický preklad.*

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net s.r.o., 2018

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-22-5

*Mojej milovanej starej mame,
Catherine Fay Cleekovej Feaganovej*

Toto dielo je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a nesmú sa interpretovať ako skutočné. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a postavami, živými či mŕtvymi, je čisto náhodná.

Tí, čo sa spoliehajú na Hospodina,
sú ako vrch Sion;
nepohne sa, trvá naveky.

Žalm 125, 1

Kto k Bohu volá v dôvere,
neochvejne, stá z ocele,
ako vrch Sion bude stáť,
nech stane sa, čo má sa stať!

Žalm 125, 1
Starý škótsky preklad

PROLÓG

*Kráša a pochabosť
sú spoločníkami od nepamäti.*

BENJAMIN FRANKLIN

PITTSBURGH, PENNSYLVÁNIA

OKTÓBER 1793

„Máte návštevu, pane. Len som vás chcel varovať.“ V žiare jesenného slnka stál pred dverami pracovne mladý učeň a za ním sa skvelo trblietajúce modré nábrežie rieky Monongahela.

Silas Ballantyne sa poďakoval a vyzrel von dverami, ktoré učeň nechal otvorené. Zbadal ženu, ktorá opatrne kládla nohy na lanovie... a na ktorej ostal pohľadom visieť hádam každý jeden lodiari, okolo ktorého prešla. Čo také z Elspeth Leeovej vyžarovalo, keď si ju všimlo aj dvanásťročné chlapčisko a vedelo, že sa má mať na pozore? Silas takmer nemohol uveriť, že je to naozaj ona. Nevidel ju celé roky. V tej chvíli ho zaplavili spomienky na trpkú minulosť, zmocnili sa ho nežiaduce pocity a túžba po odplate.

Bez pozvania vošla do pracovne a zvedavo až kriticky sa modrými očami rozhliadla okolo seba. Čas jej nijako neubral na kráse. Nepozdravil. Napätie sa dalo krájať. Vznášalo sa medzi nimi ako prach zvířený pri pílení dreva v lodiarni tam vonku.

„Ahoj, Silas,“ povedala nakoniec, zdvihla bradu a zadívala sa mu do nežičlivých očí. „Prišla som za sestrou. Chcem jej popriať všetko dobré do budúcnosti.“

Popriať jej všetko dobré?

Pocítil hlbokú úľavu, že sa neoženil s touto ženou. Z Eden sálala добрota, ktorej sa Elspeth nemohla ani priblížiť. Horúce dni po ich júlovej svadbe boli najšťastnejšími v jeho živote. Spočiatku nechodil ani do lodiarne. Zavreli sa v novomanželskom apartmáne hotela Čiernej medveď, akoby si túžili vynahradiť všetok čas, čo nemohli byť spolu, a von vychádzali len vtedy, keď sa chceli najesť alebo previezť na Novú nádej. Dom už napoly stál a kým Eden v apríli porodí ich prvé dieťa, bude dokončený. Nič z toho však Elspeth nemusí vedieť.

„Eden sa na takéto stretnutie necíti,“ povedal úsečne, v snahe ich rozhovor skrátiť.

Oči sa jej zablyslí. „Necíti sa dobre?“

Chcel tým povedať, že sa necíti na stretnutie s ňou, no Elspeth si jeho slová vyložila inak. „Silas môj drahý, si na svoju manželku prítvrď. Naozaj som rada, že som sa nestala pani Ballantyneovou.“ Blúdiac očami okolo seba rozmyšľala, čo ďalej podnikne. „Za týchto okolností sa tu v Pittsburchu zdržím dlhšie, kým sa nezotaví a nebude môcť prijímať návštevy –“

„Nie. Vrátiš sa domov.“

Nasadila spolovice prekvapený, spolovice urazený výraz a znovu na neho pozrela. „Takéto privítanie som od svojho nového švagra ani zďaleka nečakala.“

„Žiadne privítanie z mojej strany nebude. Ani teraz, ani nikdy. Veľmi rád ti však zaplatím spiatočnú cestu do Yorku najbližším doštavníkom.“ Pomaly sa nadýchol. „A ak ešte niekedy v budúcnosti Eden ublížiš, ak mi poškodíš majetok alebo narušíš obchody, poženiem ťa pred alleghenský súd. Za všetko mi zaplatíš.“

Hoci tie slová vyriekol opatrne, neminuli sa účinku. Boli ostré ako dýka, ktorú nosil v sáre čižmy. V Pittsburchu mal nepriateľov neúrekom, najmä turlockovský klan. Nepotreboval k nim pridávať aj túto ženu. Väčšie starosti si však robil o Eden. S dieťaťom v lone celá žiarila a všetka bolesť, ktorú musela prežiť v Yorku, pomaly upadala do zabudnutia.

„Poverím hlavného staviteľa, aby ťa odprevadil z lodiarne von – a zajtra sa na vlastné oči prídem pozrieť, ako odchádzaš z Pittsburghu prvým dostavníkom. A teraz ma ospravedlň, mám robotu.“

Stojac na prahu vypla hrud' a tvár sa jej skrivila zlobou. „Vrátim sa, Silas Ballantyne. Nepodarí sa ti večne mi brániť stretnúť sa s Eden. Ani mi nadobro zahatať cestu do Pittsburghu.“

Uprene sa na seba zahľadeli. „Hovor si, čo chceš. U mňa však nikdy nebudeš vítaná. Nikdy!“ Elspeth odvrátila pohľad ako prvá.

1

*Mesto Filadelfia je skutočne
jedným z divov sveta.*

LORD ADAM GORDON

ALLEGHENSÝ OKRES, PENSYLVÁNIA

APRÍL 1822

*Elinor Louise Ballantyneová je sympatická mladá dáma s venom takmer
dvadsaťtisíc libier...*

Z tých slov sa Ellie takmer zakrútila hlava. Pevne zovrela najnovší obežník Filadelfskej manželskej spoločnosti a skryla ho pod bohato nariasenú pelerínu. Kašmír bol na teplý aprílový deň príliš hrubý, najmä keď od rána cestovala v preplnenom dostavníku, ktorý stál na Pensylvánskom mýte v smere na Pittsburgh. Pre ten neurčitý odev sa však rozhodla zámerne.

Naozaj bola sympatickou mladou dámou.

Naozaj cestovala sama.

A *naozaj* bola hodná celý majetok.

Kombinácia týchto troch vecí predstavovala lákadlo kedykoľvek, no tu, v divočine západnej Pensylvánie, sa jej mohla teoreticky stať osudnou. Neviselo vari na poslednej zastávke dostavníka varovanie pred banditami?

Vystúpila z koča a zastala na kúsku slnka, trochu obďaleč od ostatných cestujúcich, snažiac sa nevnímať kliatie prichádzajúce spod

voza, ktorému sa pohonič pokúšal opraviť zlomenú os. Ostatní cestujúci ho so zdesením sledovali a niektorí ho popod nos zahŕňali najrôznejšími prívlastkami.

„Slečna...?“ Na Ellie sa obrátila statná žena s hrubou vrstvou rúžu stojaca naľavo od nej a uznanlivo na ňu pozrela orieškovohnedými očami.

„Elinor,“ odvetila Ellie s náznakom úsmevu a pevnejšie zovrela peňaženku.

„Nechceli by ste ísť spolu s nami peši? Možno sa do Pittsburghu dostaneme skôr ako pohonič. Je to len dvanásť míľ, aspoň podľa značky.“

Ellie uľahčene pozrela na kamenný stĺp pri ceste a vzápätí sa spolu s ostatnými dala do kroku. Krátka prechádzka jej neuškodí, najmä keď bola celé dni zavretá v prepchatom koči. Jej spolucestujúci k nej prisadli len na posledných dvadsať míľ a boli omnoho čulejší, no rovnako sa nevedeli dočkať pohľadu na zadymené údolie. Údolie, v ktorom sa rozliehal Pittsburgh a jeho tri rieky, splietajúce sa do jedného striebriстого uzla.

Neprešli ani míľu, keď vietor začal zaťahovať oblohu franforcami modrých mrakov, ktoré ju svojou rozpínavosťou zmenili na kvaker-sivú obludu. Na zem dopadli prvé ostré kvapky a Ellie zrýchliła krok. Na tenučkých podrážkach londýnskych črievičiek cupitala po prachu, nemajúc na výber. Bude to len *gandiegow*, ako by povedal jej otec, Škót. Silná prehánka.

Alebo... vari niečo horšie?

Horšie.

Na zem sa začal sypať ľadovec veľký ako husacie vajcia a zo všetkých strán sa ozývalo stonanie a krik. Ľudia sa rozbehli skryť do lesa. Ellie, vďačná za širokú striešku klobúka, sa schúlila pod mohutný dub a oči uprela na západný horizont. Na jeho konci sa víril lievikovitý oblak čierny ako noc, ktorý čudesne hučal. Ako vodopád. Pevne sa chytila drsného kmeňa a pred rozviatym prachom tuho zažmúrila oči. Do nosa jej prenikla dusná vôňa vlhkej jarnej zeme. Vietor jej dva razy vytrhol prsty z pevného zovretia a takmer ju odfúklo. Cítila sa krehko ako motýľ, ktorému chcú práve odstrihnúť krídla. Bola si istá, že ju búrka roztrhá na kusy.

Bože, pomôž mi dostať sa domov...

Smršť nakoniec ustala a vystriedal ju studený lejak. Husté, po pás dlhé vlasy mala celkom premočené, pokryté vetvičkami a listami. Neostala jej v nich vari ani jediná sponka, nehovoriac o klobúku.

Po ceste tieklo blato farby kávy a všade ležali popadané stromy. V opare pred sebou videla niekoľko spolucestujúcich, ktorí sa driapali za svetlom v diaľke. Volalo ich k sebe, ako hviezda sľubujúca pokoj a strechu nad hlavou.

Žeby Vdovin majer? Posledná zastávka tesne pred Pittsburghom?

Keď sa dopotáčala pred široké drevené dvere hostinca, zbadala, že vo dvore je rovnaký neporiadok ako na ceste. Všade ležali prevrátané koče a dolámané vozy, okolo nich splašené kone. V priestrannej hale hostinca vládol podobný chaos. Rýchlo sa stmievalo.

Aký čudný svet to bol vo vnútri!

Zastala na prahu, neschopná uveriť, že skutočne nadobro odišla z Pensylvánie. Už žiadna madam Moreauová. Už žiadne zdĺhavé hodiny francúzštiny a vyšívania. Už žiadne harfóvé sóla na dusných zhromaždeniach. Žiadny ďalší odmietnutý tanečník na bále. Čo však bolo najdôležitejšie – už ju nebude prenasledovať žiadna Filadelfská manželská spoločnosť.

O taštičku prišla. Uchytil ju vietor, rovnako ako klobúk. Ostala bez peňazí. A bez hrebeňa. Nemala nijaký dôkaz o tom, kto vlastne je. Toto všetko v nej prebudilo takmer rovnakú paniku, aká vládla všade naokolo. Pozrela dohora. Hostincu v zadnej časti chýbala strecha a medzi šindľami boli diery. Dážď sa lial dovnútra ako cez sito a zmáčal vzdialený roh, takže ľudia sa hnali preč.

„Taká búrka tu nebola sto rokov!“ zvolal ktosi uprostred šialeného hrmotu, zdvihnúc jej premočené vlasy vzadu na krku.

Striedavo ju zalievala horúčosť a chlad. Rozopla si zapletaný lem goliera a striasla z pliec pelerínu. No keď si uvedomila, že na ňu hľadí príliš veľa mužských očí, prehodila si ju cez rameno. V jej ochromenej myšli sa jej nevdojak vynorila jedna spomienka a spozornela. Jej mame sa kedysi dávno v takomto hostinci niečo prihodilo. Niečo temné, čo sa nikdy nepretriasalo. Do pamäti sa jej však silno vryl otcov odpor k podobným miestam a jeho príkaz, aby sa im zďaleka vyhýbala.

Ach, otec, keby si ma tak teraz videl...

Jack Turlock a niekoľko najschopnejších mužov ešte pred úsvitom spriechodnili trojmíľový úsek od hostinca smerom na Pittsburgh. Smršť dosadla na zem kúsok západne od Vdovinho majera, a potom si razila novú cestu na východ, kde spôsobila najväčšie škody. Pracovali za svetla lampášov, vďační za to, že dážď i vietor ustali. Všetci s úľavou sledovali slnko vykúkajúce spoza ďalekého horizontu, akoby ich chcelo uistiť, že ešte nenastal koniec sveta.

Pomaly kráčal. Ťažké plátenné nohavice mal po stehná od blata a špinavé čizmy boli nenávratne zničené. V tom zmätku stratil kabát a spoza opaska sa mu vyhrnula zafúľaná košeľa, ktorá mu teraz prevísala až cez kolená. Pošúchal si stuhnutý krk a spomenul si, že jeho nákrčník práve ako slučka zdobí čiusi zlomenú ruku. Bola to neskutočne dlhá noc.

Úplne bezvetrie prerušil jemný vánok, ktorý hladil všetko naokolo a pripomínal mu, že predošlý večer len o vlások unikol smrti. V tej najväčšej búrke ho iba o pár centimetrov minul padajúci dub, široký ako traja chlapi. V mysli mu ešte dlho znel zdrvujúci tresk lámajúcich sa konárov a spolu s ním počul hlas svojho niekdajšieho učiteľa.

Pulvis et umbra sumus. Sme prach a tieň.

Potláčal spomienky i pocity, no v jeho vnútri stále zúrila búrka. Búrka oveľa silnejšia než tá, ktorá práve mierila na východ. Keď sa sklonil a cez nízke dvere vošiel do hostinca, vo vnútri zavládlo ticho. Vari preto, že bol celý od blata? Alebo kvôli povesti jeho rodiny? Skôr to druhé. V pivnici hostinca ležali celé sudy turlockovskej whisky.

Obozretne vkročil dnu. Do nosa mu udel pach alkoholu a neumytých tiel, až sa mu zdvihol žalúdok. Hoci sa mu od hladu trochu krútila hlava, začal zhromažďovať ženy a deti, aby mohli rodiny cestovať spolu. Niekoľko snobských dám sa popod nos sťažovalo, že musia toľko čakať, no venoval im len najnutnejšiu pozornosť a zbežne ich uistil, že dlho sa nezdržia. Miestnosť sa spolovice vyprázdnila, takže mohol lepšie zhodnotiť situáciu.

„Pán Turlock.“ Paholok pri jeho lakti prešlapoval z jednej bosej nohy na druhú, a na jeho pehami pokrytej tvári sa zračil zmätok. „Nechcem rušiť, pane, ale čo mám urobiť s Cicerom?“

„Dozri, aby dostal obročnicu ovsu navyše.“ Z vrecka vytiahol mincu a vyhodil ju do vzduchu. Chlapec ju s úsmevom schmatol. „Dúfam, že do rána sa mi podarí odísť.“

Pravdou bolo, že len zriedkakedy sa niekde zdržal dlhšie než bolo hostiteľovi príjemné. Nepokojná povaha mu bránila usadiť sa. Potreboval len džbán piva. Niečo pod zub. A možno kúpeľ. Ach, áno, kúpeľ. Jeho matka na Broad Oaku neporiadok netolerovala. Ani jej gazdiná. Našťastie mal v sedle náhradné oblečenie.

Keď vypravil posledný koč, bola už skoro tma, takže si zaplatil izbu. V hostinci ostalo len zopár mužov a hŕstka žien. Jedli a potichu sa zhovárali pri okolitých stoloch. Ako stál pri pulte a posrkával z krčahu, zrak mu niekoľko ráz padol na kút v tieni. Vari niekoho prehliadol? Pri stole sedela mladá žena, sama, otočená chrbtom k stene. Všimol si ju už skôr, ako pomáha s deťmi, no myslel si, že patrí do rodiny. Urobil krok bližšie, a tak mu stiahlo hrdlo, že sa takmer nemohol nadýchnuť.

Áno. Naozaj niekoho prehliadol. Stále však nemohol uveriť, že je to ona.

Ellie sledovala Jacka Turlocka odkedy vkročil do hostinca, len aby sa od neho držala bokom. Teraz však odvrátila pohľad k dokorán otvoreným dverám do kuchyne, kde sa vôňa pečenej husaciny, jablkového nákypu a chleba – ktoré si nemala za čo kúpiť – miešala s pachom fajky a alkoholu. Ruky si zložila do lona a vystrela sa, ako po noci prebdenej na stoličke najlepšie vedela. Chrbát mala celý zdrevenený.

Bohu vďaka, že horšie to už byť nemôže, ako by povedala jej sestra Andra.

Ale áno, môže. Vykročil priamo k nej.

Jacka Turlocka nevidela celé roky. Keď o ňom počula naposledy, údajne cestoval po Európe a navštevoval pálenice v Škótsku, Írsku a Francúzsku. Aspoň tak písali v novinách. Za ten čas na neho takmer zabudla. Po smrti starého otca chodieval po pittsburských uliciach v smútočnom odeve a pôsobil výrazným, no rozvážnym dojmom. Keďže bol druhorodený, a teda nie dedič, nebol ani zďaleka taký zaujímavý ako jeho brat Wade – aspoň nie pre všetečné paničky.

Naozaj sa približoval. Myslel jej zaplavili ich početné stretnutia z detstva, ako keď sa rieky vylejú z brehov. Znovu sa cítila ako malé

dievčatko, do ktorého sa už-už chystá hodiť kameň, alebo ho prinajmenšom pokorí ostrými slovami. Neraz sa pochytili pri potoku, ktorý oddeľoval turlockovský a ballantyneovský pozemok, keďže jej bratia Ansel a Peyton boli v rovnakom veku ako Jack a Wade. Niekedy boli pritom aj Andra a Daniel Cameron. Ellie ako najmladšia väčšine sporov unikla. Výraz Jackových očí však prezrádzal, že tentoraz neunikne.

Pozrel na ňu zhora a potichu, bez akýchkoľvek zdvorilostí, ju oslovil: „Prečo si mi nepovedala, že si tu? Naložil by som ťa do prvého voza.“

„Nebolo treba. Nie som zranená.“ Sklopila zrak a zadívala sa do lona.

Som len špinavá a strapatá, bez peňazí a hrebeňa.

Zo všetkého najviac sa túžila dostať domov, no nechcela, aby ju odviezli skôr než iných. Uprednostňovanie bolo presne tým, pred čím utekala. Cesty navyše spravidla plánovala Rose. Ellie bola bez svojej statočnej slúžky úplne stratená.

Zdvihla unavené oči a zistila, že Jack je od hlavy po päty špinavý od blata a šaty má dotrhané. Vyzeral akosi zadumane... a trochu ušti-pačne. Oprel sa o stôl a kývol na obsluhujúcu dievčinu v kockovanej šatke uviazanej miesto čepca.

„Čaj,“ povedal potichu. „A krajec chleba.“

Dievča sa s úsmevom vytratilo, akoby ju o jedlo požiadal sám hostinský. Ten však práve za dlhým dorezaným pultom, obohnaným mrežou, nalieval turlockovskú whisky. Z tváří celého toho vysmädnu-tého osadenstva sa dalo usudzovať, že hostincu sa darí.

„Budeš potrebovať izbu,“ povedal jej. „Ráno vyrazíme.“

„My?“ spýtala sa a takmer zabudla zatvoriť ústa.

Prebodol ju prísny pohľadom, takže nebolo pochyb, že to myslel vážne. „Potrebuješ sprievod. Nieкто ťa predsa musí odviezť domov.“

„Potrebujem sprievod?“ zopakovala neveriacky.

Aby ma ochránil pred takými ako ty.

Sivé oči sa mu pobavene zablyslí a nabrali teplý odtieň cínu, akoby veľmi dobre vedel, čo jej prechádza hlavou. „Osobne ťa odprevaďím na Novú nádej, z úcty k tvojmu otcovi.“

Môjmu otcovi? Tomu mužovi, ktorý ťa tak nespočetne ráz nechal zatknúť?

Stratila reč. Keď na stôl doniesli vypýtaný čaj a chlieb natretý maslom a medom, vďačnosť prevýšila údiv. V žalúdku jej potichu

zaškvákalo od nedočkavosti, ale tanier odsunula k nemu. Nepovedal, že objednal jej, takže si nebude nič namýšľať.

Dlhým špinavým prstom jej tanier vrátil, spolu s pariacim sa čajom. Zomierala od hladu, takže sklonila hlavu, zašepkala krátku modlitbu a zahryzla do končeka chleba, pričom sa jej na pokrčený živôtik sypal vodopád omrvíniok.

„S tvojím výzorom veľa nenarobím, ale nakfmiť ťa nakfmim,“ povedal úsečne.

Prestala žuť. Do líc sa jej nahrnula červeň a spomenula si na svoj kufor. Podarilo sa pohoničovi opraviť os a dostať sa až sem? Alebo ostal uviaznutý, keďže cestu zahatali popadané stromy? Hádám sa mu neprihodilo nič horšie. Obávala sa o jeho bezpečnosť, no aj tak ju mrzela strata batožiny. Možno by niekoho mohla poprosiť o hrebeň. A zopár sponiek. Odpila si zo šálky a okamžite sa cítila lepšie. Čaj znamenal úľavu. Pokoj. Spôsoby.

„Môžem ísť aj peši,“ povedala, odsunula šálku a zo šiat si oprášila omrvinky. „Je to len niekoľko míľ. Nepotrebujem sprievod.“

Šklbol obočím a pozrel pod stôl na jej nohy. Praktický za každých okolností. Premočené črievičky rýchlo skryla pod zablatený lem šiat.

„Po piatich míľach pôjdeš bosá. Po desiatich budeš na kolenách prosiť, aby ťa niekto odviezol. V stajni je jedno dámske sedlo – alebo aj koč.“

Takéto teda mala možnosti. Keďže jazdecké oblečenie ostalo v kufri, bude musieť ísť kočom. Akurát ho nemala čím zaplatiť... „Všetky veci sú na streche dostavníka, ktorý sa pokazil pár míľ východne od-tiaľto. Pohonič je, dúfam, v poriadku.“

„Pokiaľ viem, nikto nezomrel. Boli len ranení. Pre istotu tam však môžem niekoho poslať.“ Uľavene pritakala. „Nemám ani taštičku – stratila som ju v búrke.“

„Prečo nie si vo Filadelfii?“

Jeho smelá otázka ju vykoľajila. Otec sa jej zanedlho opýta to isté, akurát omnoho láskavejším tónom, určite. „Do-dokončila som školu. Nastal čas vrátiť sa domov.“

„Vybrala si si dosť zlý čas,“ zamrmlal.

Oponovať nemohla, takže si znovu odpila z čaju. Otočila hlavu smerom ku kuchyni, no úkosom sledovala jeho profil. Díval sa hore

na mužov opravujúcich strechu, cez ktorú sa dovnútra lialo mdlé svetlo a dopadalo mu na tvár. Farba jeho pokožky ju zarazila. Bol taký tmavý, až by ho človek považoval za obyčajného robotníka, ktorý všetok čas trávi mimo domu. Odjakživa mal pekné ostré črty, takmer ako jastrab, a vlasy rovnakej farby ako letná slama – na rozdiel od Wadea, ktorému narástli tmavé ako whisky. Nebolo pochyb, že skúsil svet. Dokonca sa aj pohyboval s ľahkosťou a šikovnosťou, ktorá bola na míle vzdialená strohej formálnosti spoločenských salónov. Bol, jedným slovom, iný. A nebezpečný.

Otec by jej ho neschválil.

2

*Typickými znakmi dobre vychovanej ženy
sú tichý hlas a jemné spôsoby.*

HANNAH MOREOVÁ

Jack Turlock akoby zázrakom dovedol pohoniča aj jej kufor. Ellie sa poďakovala a vyšla hore schodmi do izby, ktorú jej zaistil. Bola jeho dlžníčkou a nemala z toho najlepší pocit. Teraz, keď mala kufor, bola nútená upustiť od svojho smiešneho plánu ísť domov peši, a nakoniec súhlasila odviezť sa kočom, ktorý prenajal. Ako povedal, tých pár míľ, ktoré ostávalo prejsť do Pittsburghu a potom ešte na Greensburg Road k Novej nádeji, pôjde koňmo povedľa nej.

Nasledujúce ráno s povzdychom nasadla do koča. Cestovať spolu s ním bolo rovnako vábne ako týždeň stará rybacia polievka. Usadila sa na sedadlo a zdvihla kožené okenné tienidlo, aby videla škody napáchané búrkou. V tom sa nepokoj zliat s úzkosťou. Čo ak je rovnako zničený aj jej domov? Nová nádej bola síce postavená z pevných tehál a dokonca aj kaplnka bola z kameňa, no skaza všade naokolo akoby ju pošepky vystríhala. Tak zaujato sledovala krajinu, že si ani nevšimla, kedy sa im nad hlavy prihnali oblaky.

Obrovské stromy ležali popadané na zemi ako íverčeky, kočom pri kľúčkovaní pomedzi ne šialene hádzalo a ona v hrdle pocítila, že sa jej robí nevoľno. Vtom zadunel hrom a oblohu preťal blesk. To hádam nie je možné. Aspoňže nefúkal vietor. Len voda valiaca sa zo sivých mrakov, ktorá jej prekazila výhľad a Jacka Turlocka do nitky

premočila. Toho muža nemala práve v láske, no nepriala mu smrť. Prudko zatiahla clonu, zdvihla ruku a rukavicou zabúchala na lakovaný strop. Koč s hrmotom pomaly zastal a jej sprievodca vliezol dovnútra. Keď sa znovu zablysko a krajinu zalialo desivé biele svetlo, chvíľu mala pocit, že sa k nim pridá aj pohonič.

Jack Turlock zakľal a sadol si oproti. Bol mokrý ako vodná príšera a dvakrát taký nepríjemný. „Pardon za rúhanie.“

Jeho ospravedlnenie ju zarazilo väčšmi než nadávky. Turlockovci boli neslávne známi svojou nehanebnosťou, pričom nástojili na tom, že nerobia nič zlé. Vytiahla vreckovku a zamávala mu ňou ako bielou zástavou na znak mieru. Rozmýšľala, či sa jej rodina nemyľila, keď na ich rod zanevrela. Nemá pred očami dôkaz, že iskierka záchrany stále tlie?

Jej nádeje zmaril jeho podráždený pohľad, hoci vyšívany obrúsok si vzal a utrel si čelo. Na stmavnutých končekoch vlasov sa mu perlil dážď a kvapky vody mu padali na zablatenú košeľu. Podal jej naspäť vreckovku, divoko pokrútil hlavou a pritom ju offkal.

Ako otcove pastierske psy.

„Pán Turlo...“

„Jack,“ opravil ju a pozrel jej do očí.

Dvihla bradu. „Nebudem vás volať inak než pán Turlock.“

„A ja ťa nebudem volať inak než Ellie. Táto smiešna formálnosť je horšia než počasie. Veď sme vedľa seba vyrastali dvadsať rokov. Alebo tak nejako. Ak si spomínaš, moja mama sa takmer vydala za tvojho otca.“

Bolo to o chlp, pomyslela si.

Isabel Turlocková, rodená O’Harová, bola rázna vplyvná žena, hoci už mala päťdesiat. Ellie si dosť dobre vedela predstaviť, ako asi vyzerala, keď mala dvadsať. Pani Turlocková a ich mama sa od seba odlišovali asi ako bižutéria od drahokamov.

„Prepojenie medzi nami v skutočnosti siaha ešte ďalej,“ povedala, akoby mu chcela oponovať. „Môj otec postavil Novú nádej v roku 1793 –“

„River Hill stál už o šesťnásť rokov skôr,“ skočil jej do reči Jack. „Bez podpory môjho starého otca by tvoj otec nezískal ani pozemok, na ktorom chcel Novú nádej postaviť.“

Bradu zdvihla ešte o kúsok vyššie. „To tvrdia Turlockovci.“

„Ballantyneovci – a Cameronovci – asi hovoria niečo iné.“

„A vždy aj budú.“